

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

§. 1. De specificatione desumpta ex principiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

precise sumptum eiusdem rationis est in omnibus actibus. Ex hoc inferitur specificationem à posteriori ex diuersis motiuis actuum ad diuersos specie habitus infusos non sumi precise ex hoc capite necessario ex natura rei, sed suppositis aliis principiis ex quibus nobis constat habitus infusos distingui realiter per ordinem ad actus supernaturales distinctos ex motiuis.

4 **QUARTA CONCLUSIO.** Habitus acquisiti si dantur superadditi specificationem sumunt ab actibus, à quibus producuntur, quia ab illis procedunt tanquam à principiis determinatis ad productionem illorum.

5 **QUINTA CONCLUSIO.** Habitus acquisiti sic à posteriori & quoad nos specificantur ex diuersis motiuis & ex materia dissimili, circa quam actus versantur, in qua potest esse noua difficultas, ita ut quocumque horum alterum diuersum sit diuersum habitum ex actibus à posteriori inferamus. Constat hæc conclusio ex dictis Controu. præcedentibus, Punct. 5, ubi probauimus habitus multiplicari ex motiuis, & ex diuersis materiis, in quibus diuersa apparet difficultas, & ex dicendis Puncto sequenti, ubi probabo actus per ordinem ad diuersa obiecta materialia specie distincta distinctionem sortiri specificam.

6 **SEXTA CONCLUSIO.** Species impressæ, quæ producuntur ab obiectis ab illis à priori specificationem trahunt, quia omnia obiecta productiua specierum determinata sunt ex se ad illas producendas, & neutrum valet speciem diuersæ rationis ab illa, quam producit, efficere.

7 **SEPTIMA CONCLUSIO.** Species impressæ, quæ producuntur à Deo, & non ab obiectis, quorum species dicuntur, totam specificationem trahunt à Deo tanquam à causa adequata determinante se ad talem speciem, & non ad aliam naturam specificam distinctam producendam.

8 **OCTAUA CONCLUSIO.** Species impressæ siue à Deo productæ siue ab obiectis à posteriori specificantur ab actibus: ex quibus specierum naturas licet inferre, nullus enim est actus, qui indifferens sit ad dependendum, & non dependendum ab specie impressa, neque ad dependendum ab hac vel illa specie impressa, sed actus omnis ab impressa specie dependens ex differentia individuali connexus est cum hac numero specie, & ex differentia specifica cum specie huius specificæ naturæ.

9 **NONA CONCLUSIO.** Ex qualitatibus, quæ nullum effectum producant, supernaturales sicuti habitus gratiæ, in opinione, quæ illum ab habitu charitatis distinguit, & character Baptismi, Confirmationis, & Ordinis, à priori specificantur à Deo, quia ab illo tantum dependent tanquam à causa se determinante ad has qualitates producendas, & à posteriori à terminis, ad quos dicunt aliquem ordinem characteres ab auxiliis diuinæ gratiæ quæ secum afferunt, gratia habitualis à beatitudine, ad quam dicit ius, & à Deo, cum quo coniungit animam. Qualitates naturales (si quæ sunt non operatiuæ) specificantur à priori ab aggregato qualitatibus, seu à quocumque agente, à quo producuntur, quod per suam entitatem est determinatum ad illas producendas, & ab actibus qui possunt dari circa illas.

PUNCTVM IV.

De specificatione operationum vitalium.

EX principiis, & obiectis operationes hæc specificari dicuntur, distinctè de specificatione ex utroque capite à priori & à posteriori desumpta.

§. I.

De specificatione desumpta ex principiis.

2 **PRIMA CONCLUSIO.** Prædicatum supernaturalitatis in his operationibus specificatur à quocumque principio per se influente in illas supernaturales, & prædicatum naturalitatis exigit omne principium adequatum naturale secundum omnia in adequata principia, quæ includit. Pater hæc conclusio in actu amoris Dei, qui procedit à potentia volitiua naturali & eo ipso quod procedat ab habitu supernaturali supernaturalis euadit, & in actu fidei, qui eo ipso quod procedat ab habitu infuso supernaturali, etiam si procedat ab intellectu naturali, & ab impressis speciebus naturalibus supernaturalis est. Ratione à priori reddo. Omnis actus vitalis qui procedit à principio saltem in adequato supernaturali, utpote actio essentialiter depēdet ab illo,

& cum illo connexionem habet supernaturalis est, quia quicquid per se connexionem est cum entitate supernaturali ita ut potentia Dei absoluta sine illa subsistere nequeat supernaturalis est.

SECUNDA CONCLUSIO. Actus vitales secundum rationem supernaturalitatis, aut naturalitatis non possunt specificari à naturalitate subiecti, quia subiectum naturale differens est, ut ex illo educatur operatio naturalis, vel supernaturalis, ut patet in voluntate, & in intellectu, ex quorum potentia actus naturales, & supernaturales educuntur libris, & in quacumque alia actione rectè specificabitur ex prædicatum verò supernaturalitatis in operationibus vitales, & in quacumque alia actione rectè specificabitur ex subiecto supernaturali per se ipsam dependet ab illo, & cum illo connexionem habet: ergo est supernaturalis, quicquid enim habet essentialē connexionem cum re spiritualitatis dixi Punct. 2. Concl. 6. specificari in omnibus entitatibus ex subiecto educationis.

TERTIA CONCLUSIO. Prædicatum visionis, & sic de aliis, specificatur à potentis singulorum actuum (si hæc inter se distinguuntur) ratio est quia quælibet potentia, eo ipso quod vitaliter & non per simplicem emanationem operatur, determinata est ad producendum proprium actum, & non potest actum alterius producere, non enim potentia visiva potest producere auditionem, neque auditiva visionem, & sic de aliis. Ex qua inferitur hæc prædicata provenire à potentis ex se determinatis ad producendam operationem vitalem cum illis, & non cum aliis oppositis.

QUARTA CONCLUSIO. Prædicatum talis sensationis internæ, & externæ, & talis intellectus, non specificatur à potentia, sed ab alio comprincipio, quod cum potentia operatur, quia potentia visiva & sic de aliis indifferens est ad producendam visionem circa obiectum album, & nigrum, & non valet à se determinari, sed determinatur ab specie ad producendam visionem albi, à qua visio specificationem trahit secundum ultimum prædicatum specificum. Operationes quæ ab speciebus non procedunt sicuti sensatio tactus hanc specificationem trahent ab obiecto immediate concurrente ad sensationem, & intellectio à phantasmate, si hoc immediate influit in intellectum.

QUINTA CONCLUSIO. Ratio talis volitionis, amoris, & g. vt distincti ab odio potest specificari ab ipsa voluntate in actu primo indifferenti ad amorē, & odiū. Ratio est quia si voluntas secundum se indifferens sit ad hos actus, cum sit potentia libera valet se determinare ad hanc speciem actus, & illi specificationē tribuere. Ab eadē voluntate sumitur specificatio amoris, quando voluntas necessario amat necessitate orta ex cognitione, quia cognitio cum non influit in amorē, sed tantū se habeat ut conditio nō potest illum specificare propriē, & rigorosē, sed tantū se habet ut conditio, quā posita voluntas amorē specificat tanquam causā determinatā ad amorē nō per modū causæ liberæ, sed necessitatis, quia ea est natura volūtatis, ut per se ipsam sit determinata ad amandū quodcumque obiectum, quod illi proponatur ut bonum sine admixtione mali, & ad odio habendum obiectum propositum ut malum sine admixtione boni.

§. II.

Explicantur munera obiecti formalis & materialis.

PRIMUM munus obiecti formalis est mouere ad operationem; hoc vt docet Soar disp. 12. metaphysic. sect. 3. n. 17. importat in potentis cognoscitiuis, in quibus clauduntur omnes excepta appetitiua materialia, & spiritualia, indubium efficientis, color enim dicitur mouere ad visionē, quatenus mediā specie impressa illā producit, & sapor ad sensationē gustus quatenus immediatē ad illam concurrit, & sic omnibus obiectis respectu suarum potentiarum, quæ vt motiua principia sunt efficientia proxima, vel remota suæ operationis. In potētis appetitiuis mouēdi ratio dicitur rationem finis, ita vt illud obiectum, quod per se appetitur, dicatur motiuum, & tantum terminatum illud quod appetitur propter aliud. Hoc mouendi genus reperitur propriē in potentia appetitiua spirituali, quæ propriē operatur propter finem, & impropriē in materiali, quæ impropriē tantum finem attingit. Ceterum cum obiectum volumētis, quod mouet per modum finis moueat quatenus cognitum, & cognitio se habeat ut conditio vt moueat in actu secundo, dicitur etiā obiectū mouere quatenus cognitionē producit.